



Un nou profil al sărăciei în România

În România sărăcia capătă câteva noi dimensiuni. În primul rând, se produce o scădere a substanțială a oportunităților economice. Se reduce numărul de locuri salariale. Se reduc dramatic oportunităților de a întreprinde activități pe cont propriu. Economia este mai puțin „prietenosă”; băncile sunt extrem de prudente de a oferi împrumuturi și condițiile sunt mai împovărătoare decât în Occident.

În al doilea rând, în 2010 toate salariile se reduc dramatic. Estimările converg la o scădere de peste 40% a veniturilor salariale: reducerea cu 25% a salariilor bugetare (o treime din totalul locurilor de muncă), cu efecte de scădere și a salariilor din domeniul privat; eliminarea diferitelor tipuri de beneficii suplimentare; se adaugă inflația care probabil în acest an ajunge la peste 8%. Chiar această scădere drastică a veniturilor este de natură a arunca în sărăcie o proporție greu de estimat a unei părți importante a populației.

În al treilea rând, pentru prima oară în istoria modernă a României apare un tip de sărăcie: sărăcia disperării. Presați de nevoi, dar și de oportunitățile de a angaja împrumuturi și de iluzia colectivă a unei creșteri economice continui s-au trezit cu datorii pe care nu le pot achita datorită scăderii resurselor salariale, inclusiv unii pierzând locul de muncă. Pentru prima oară sunt persoane care riscă să-și piardă locuințele angajate ca garanții pentru împrumuturi.

Un factor agravant al sărăciei este pierderea speranței în viitor. O ieșire semnificativă din criza economică devine tot mai puțin credibilă și datorită neîncrederii în capacitatea actualei guvernări și a acuzațiilor tot mai grave de corupție a acesteia.

Rezumând, ne confruntăm cu sărăcire tristă, lipsită de speranță și neîncredere în capacitatea guvernării și a instituțiilor de a funcționa normal și credibil.

Prof. Dr. Cătălin Zamfir, m.c.

Director Institutul de Cercetare a Calității Vieții, Academia Română